వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

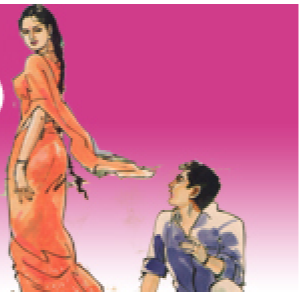

(గత సంచిక తరువాయి)

"పరిమళా! నువ్వు డాడీ దగ్గర వుంటావుగా నేను రేపొస్తాను డాడీ" అంది.

పరిమళ తల వూపింది.

ఆమె వెళ్ళిపోగానే "వాసవిలో ఏదో మార్పు కనిపిస్తోంది. ఇదివరకయితే ఇంత త్వరగా నన్ను వదిలేసేది కాదు" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు బాధగా.

"మీరు అనంత్ గురించి అడుగుతారనుకున్నాను" అంది పరిమళ.

"ఆ విషయం ఎత్తడానికి ధైర్యం చాల్లేదు. కాని అమ్మాయి..."

"చెయ్యి జారిపోయినట్లే అనిపిస్తోంది" అంది పరిమళ బాధగా.

జగన్నాధరావుగారు రెక్కలు తెగిన పక్షిలా పరిమళవైపు చూసారు.

చల్లని జల్లు భూమిని తడుపుతోంది.

కాలిన నేల తడిసి అదోలాంటి సుగంధాన్ని పంచుతోంది. ఎండలకి వాడిన తరువులు పులకించి ఊగుతున్నాయి.

వాసవి శరీరం గగుర్పొడిచింది.

ఆమెకు వెంటనే అనంత్ గుర్తొచ్చాడు.

వెంటనే వెళ్ళి ఆమెకు అతని కౌగిట్లో యిమిడిపోవాలనిపిస్తోంది. కాని ఆ సంగతి తేల్చకుండా అతను జాప్యం చేస్తున్నాడు. అతనికేం అనిపించడంలేదా తనలా?

ఈ జగదీష్‌ని తప్పించుకుని ఎన్నాళ్ళు తిరగాలి తను.

అతను తన దగ్గర అతి చనువు తీసుకోవడం తనకి గిట్టడంలేదు.

అతనిప్పుడు తన భర్త అని ఎవరయినా గుర్తుచేస్తే వాళ్ళని పీక పిసికి చంపేయాలనిపిస్తోంది తనకి.

అనంత్‌కి దూరంగా ఒక్క క్షణం కూడా బ్రతకలేననిపిస్తోంది.

ఈ పరిమళ ఒకర్తి. ప్రతిక్షణం తనని నఖశిఖపర్యంతం పరీక్షిస్తూ కూర్చుంటుంది. ఆ చూపులు అదోలా వుంటాయి. తనని మందలిస్తున్నట్లు శాశిస్తున్నట్లు. అసలామెకేమి అధికారం తనని గిరిగీసి నిలబెట్టడానికి.

ఆమెనెందుకు లక్ష్యపెట్టాలి తను. ఒక వంటమనిషి గురించి ఇంత ఆలోచనా!

వాసవి చిలిపిగా నవ్వుకుంది.

అనంత్ కనిపిస్తే బాగుండును.

ఆమె అనుకున్నట్లే అనంత్ అవుట్ హౌవుస్‌లోంచి బయటకొచ్చి తమ మేడవేపు వస్తున్నాడు.

అతన్ని చూడగానే వాసవి గుండె ఝల్లుమంది.

పల్చని గ్లాస్కో లాల్చీలోంచి కట్స్ కనిపిస్తున్నాయి. అతను పరధ్యానంగా అడుగులు వేస్తుంటే ఒక చిలిపి ఊహ వచ్చేసింది వాసవికి.

ఆమె చటుక్కున తన పక్కన వున్న కుండీలోంచి ఒక గులకరాయి తీసి గురిపెట్టి విసిరింది అతనివైపు.

తన భుజానికి తగిలిన రాయిని చూసి ఉలిక్కిపడి పైకి చూసాడు అనంత్.

ఆమె కళ్ళు కొంటెగా మెరిసాయి.

పైకి రమ్మన్నట్లు సంజ్ఞ చేసింది.

అతనికి వాసవిని చూస్తే పాత వాసవి గుర్తొచ్చింది.

తిరిగి ఇన్నాళ్ళకు.. ఉత్సాహంగా చిలిపిగా అతను చిన్నగా నవ్వి క్రింద జగదీష్ ఉన్నాడు అన్నట్లు సైగ చేసాడు.

వాసవి నిర్లక్ష్యంగా తల ఆడించింది.

అనంత్ "తప్పు" అన్నట్లు సైగ చేసి చాలా సీరియస్‌గా ముఖం పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

"వసూ"

వాసవి ఉలిక్కిపడి వెనుతిరిగి చూసింది.

ఎదురుగా జగదీష్

ఆమె అతన్ని చూసి సన్నగా వణికి "మీరా?" అంది.

"నేనే ఒంటరిగా ఏం చేస్తున్నావు?" అతడు నిదానంగా అడిగాడు అయి వాసవి తడబడింది.

"ఊరికే వర్షం చల్లగా గాలికి."

"ఏంటా జవాబు చెప్పడం చిన్న పిల్లలా"

వాసవి మాట్లాడలేదు.

"రా లోపలికెళ్దాం" వాసవి అయిష్టంగా అతన్ననుసరించింది.

"నీ కోసం ఫారిన్నుండి ఎన్నో ఆర్టికల్సు తెస్తే అవన్నీ మూలకి త్రోసేసావేమిటి?" అడిగాడతను ప్రేమగా.

వాసవి దానికీ జవాబు చెప్పలేదు.

"ఇన్నాళ్ళూ నాకు దూరంగా వున్నా నీలో మార్పు రాలేదు" అన్నాడతను కాస్త నిష్ఠూరంగా.

"నాకు...నాకు బాగోలేదు" అంది వాసవి ఎలాగో.

"ఏం?" అడిగాడు జగదీష్ ఆత్మీయంగా.

వాసవి తలదించుకుంది.

"ఏంటది? కొత్త పెళ్ళికూతురిలా ఇలారా" అంటూ పిలిచాడు జగదీష్

వాసవి తను నిలబడ్డ చోటనుండి కదల్లేదు.

అతను చనువుగా ఆమె చెయ్యిపట్టిలాగాడు.

వాసవి నిలువునా వణికింది. ఒక పరాయి పురుషుడు తనని తాకినట్లు విలవిలలాడింది.

"ఇంకా భయమే సిల్లీ" అతను నవ్వుతూ ఆమెను ఇంకా దగ్గరకి లాక్కున్నాడు.

వాసవి అయిష్టంగా అతన్ని త్రోసెయ్యసాగింది.

"నీకు తెలుసుగా నాకిలాంటి వాతావరణం చాలా యిష్టమని బయట వర్షం చలి ప్లీజ్ కాదనకు" అతడామెను చాలా గట్టిగా కౌగిట్లో బంధించాడు.

అతని పెదవులు. ఆమె ముఖాన్ని స్పర్శిస్తుంటే వాసవి ఉక్కిరి బిక్కిరయిపోయింది.

"నన్ను వదిలేయండి ప్లీజ్ నాకిష్టంలేదు" వాసవి ఏడుస్తున్నట్లు అరిచింది.

అయినా జగదీష్ ఆమెని వదలలేదు.

"నీకెప్పుడింక యిష్టం కలిగేది నీవు అసలు ఆడదానివి కాదేమో" జగదీష్ ఆమెని వదలకుండానే ఆమెతో అన్నాడు.

వాసవికి ఆయాసం వచ్చేసింది.

ఆ కంగారులో ఆమె అతన్ని కసికొద్దీ కొరికేసింది.

'అబ్బా' అంటూ జగదీష్ ఆమెని వదిలేసి ఆశ్చర్యంగా చూసాడు. వాసవి తప్పుచేసినట్లు తలదించుకుంది.

జగదీష్ కొరికినచోట చూసుకుని 'పర్వాలేదు ఈ కాస్తకి నిన్ను వదిలేస్తాననుకున్నావేమో ఈ రోజు దేవుడడ్డం వచ్చినా' అంటూ నవ్వాడు.

వాసవి చిగురాకులా కంపించింది.

అతను ముందు కడుగేస్తుంటే "ఆగండి" అంటూ ఘర్జించింది.

"ఏం" జగదీష్ ముందుకొస్తూనే అడిగాడు.

"నేను.. నేను నాకెలా చెప్పాలో తెలియడంలేదు. నేను గర్భవతిని" అనేసింది వాసవి కంగారుగా.

జగదీష్ అప్రతిభుడయి చూసాడామె వైపు.

వాసవి తల నేలకి వంగింది.

"ఇది తప్పని మిమ్మల్ని క్షమించమని కాని అడగను. ఇందువల్ల మీకు బాధ కలిగితే మాత్రం క్షమించండి. అనంత్ అతను నాకు ముందే తెలుసు అతన్ని ఏమనకండి మేమిద్దరం వెళ్ళిపొతాం దయచేసి నన్ను వదిలేయండి" అంది వాసవి ఏడుస్తూ.

జగదీష్ ఆమెవైపు అదోలా చూసి 'సారీ' అంటూ బయటకి నడిచాడు.

వాసవి అలాగే నిలబడిపోయింది.

మరో క్షణంలో ఆమె చెంప చెళ్ళుమంది.

వాసవి ఉలిక్కిపడి చూసింది. అటువైపు.

ఎదురుగా పరిమళ

ఉగ్రకాళిలా నిలబడింది ఊగిపోతూ.

వాసవి కళ్ళు విశాలమయ్యేయి కోపంతో ఆశ్చర్యంతో.

"ఎంత పని చేసావ్? సిగ్గులేకుండా బాహాటంగా భర్తకి చెప్పుకున్నావా నీ ఘనకార్యం? నీదీ ఆడ జన్మేనా? ఇంతకన్నా ఎందులోనన్నా దూకి చావలేక పోయావా?" పరిమళ మాటలకి చిన్నబోయింది వాసవి అంతరంగం.

మరో క్షణంలో ఆమెకు పరిమళ స్థితి గుర్తొచ్చింది.

కోపంతో కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి.

ఉద్రేకంతో ఊగిపోయింది.

"యూ, డర్టీ బిచ్ నా మీద చెయ్యి చేసుకునే స్థితికి ఎదిగిపోయేవా? ఒక వంట పుట్టివి కడుపుకోసం వళ్ళు అమ్ముకునే హీనురాలివి నీ అంతరం మరచిపోయి నీకనవసరమైన విషయాల్లో జోక్యం చేసుకుంటావా? చూడు ఈ రోజు నిన్నేం చేస్తానో" వాసవి ఉప్పెన వచ్చిన సముద్రంలా ఉద్రేకంగా పరిమళ మీదకి ఉరికి ఆమె జుట్టు పట్టుకుని రెండు చెంపలూ వాయించేసింది.

"ఏమిటిది?" జగదీష్ గబగబా వచ్చి వాళ్ళిద్దర్నీ విడదీసాడు.

"చూడండి. ఇది నాకు నీతులు చెబుతోంది. ఇది నన్ను కొడుతుందా? పుట్టాక నా తల్లిదండ్రులే నన్ను ఏనాడూ కొట్టలేదు" అంది వాసవి రోషంగా.

జగదీష్ పరిమళవేపు తిరిగి "నీకెంత జీతం రావాల్సివుందో చెప్పు" అన్నాడు.

"బాబుగారూ" అంది పరిమళ ఆవేదనగా.

"నువ్వు చేసిన తప్పులు ఒకటి కాదు - రెండు" అన్నాడు జగదీష్.

"నేను తప్పులు చేసానా బాబు" అంది బాధగా.

"అవును మా వ్యక్తి గత విషయాలు చాటుగా వుండి వినడం ఒకటి. విని అందులో నీ అంతర్యం మరచి జోక్యం చేసుకోవటం మరొకటి. ఇదే మగవాడివయివుంటే నిన్ను అరెస్టు చేయించి వుండేవాణ్ణి ఏదో ముసల్దానివి కాబట్టి వదిలేస్తున్నాను వెళ్ళు" అంటూ అతను జేబులోంచి రెండు వందనోట్లు తీసి విసిరాడు.

పరిమళ అతనికి చేతులు జోడించింది.

"నీ మంచితనం మరోసారి అర్థమయ్యింది బాబూ. భార్య ఘోరమైన తప్పుచేసినా క్షమించగల నీ ఔదార్యానికి నేనెంతగానో సంతోషపడుతున్నాను. వాసవి అమాయకురాలు. ఈ తప్పంతా ఆ నీచుడిది. వాడు నువ్వులేని సమయం చూసి మానసిక స్థితిబాగోలేని వాసవిని వశం చేసుకున్నాడు. నీలాంటి గొప్పవాడికి వాసవిని క్షమించగల విశాలత్వం కూడా వుంటుంది. ఆమెకు నీవే దిక్కు. ఆమె బ్రతుకుని నాశనం కాకుండా చూడు. అదే చాలు నాకు." పరిమళ ఏడుస్తూ వెళ్ళిపోతుంటే జగదీష్‌తోపాటు వాసవికూడా ఆశ్చర్యపోయి చూసారు.

"ఆమె ఎవరో నీకు తెలుసా?" అడిగాడు జగదీష్ వాసవిని.

"మన వంటమనిషి" అంది వాసవి అమాయకంగా.

"ఆ సంగతికాదు. ఆమె నీకు కావల్సిన మనిషనిపిస్తోంది."

"ఛీ! అది నాకు కావాల్సిందేమిటి? నేను కాస్త చనువిచ్చిన మూలంగా పేట్రేగి వాగుతోంది" అంది వాసవి కోపంగా.

"సరే ఈ సంగతి మరచిపోయి లోపలికెళ్ళి రెస్టు తీసుకో" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు జగదీష్.

వాసవికి చాలా నీరసం వచ్చేసింది.

వెళ్ళి అలసటగా మంచమ్మీద వాలిపోయింది.

36

జగదీష్ బయటకి వెళ్ళడం గమనించి గబగబా మేడ దిగింది వాసవి. ఆమె అడుగులు చకచకా అనంత్ వున్న అవుట్ హౌస్ వైపు పడ్డాయి.

ఏదో రాసుకుంటున్న అనంత్ ఆమెను చూసి "ఏంటిలా వచ్చావు?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

అతని నవ్వంటే వాసవికి చాలా యిష్టం.

కానీ ఈ సమయంలో కూడా సందర్భం లేకుండా అతను నవ్వే నవ్వుని చూసి అరికాలు మంటనెత్తికెక్కింది.

"నీకు నవ్వెలా వస్తుంది?" అంది వాసవి కోపంగా.

"ఏం?" అన్నాడు అనంత్ తిరిగి అదే నవ్వుతూ.

"ఒక పక్క కొంపలు తగలడుతుంటే కూల్‌గా నవ్వేవాళ్ళని ఏమంటారు? జగదీష్‌కి అంతా తెలిసిపోయింది. నేనే తప్పని పరిస్థితుల్లో చెప్పేసాను. ఇంక నువ్విలా కూర్చుంటే ఎలా? నేనింక ఎంతోకాలం అతని భార్యగా ఈ యింట్లో కొనసాగలేను. అది నీకే అవమానం" అంది వాసవి.

"నాకా?"

"కాదా? తాళికట్టకపోయినా నేను మనసా వాచా నీ దాన్నయినప్పుడు నీ భార్య మరొకరి సొత్తుగా చలామణి కావడం..."

"అదా?" అంటూ మళ్ళీ నవ్వాడు అనంత్.

వాసవి అతని వేపు చురుగ్గా చూసింది.

"కోపగించకు. అనంత్ తెలివితేటలమీద నీకు నమ్మకం సన్నగిల్లినట్లుంది. నేను ఆలోచించడంలేదని ఎలా అనుకుంటున్నావు? సందర్భం కోసం చూస్తూనే వున్నాను. అతనికి తెలిసిపోయినా నాతో యింకా అనలేదంటే అతనేదో ఆలోచిస్తున్నాడన్నమాట. అందుకే మనం తొందరపడకూడదు. మనం అంటించాం. ప్రేలి బద్దలవడం అతనివంతు. అలా జరగలేదంటే లోపం ఎక్కడో వుంది. నువ్వు మామూలుగా వుండటానికి ప్రయత్నించు. నేనీ రాత్రికే అన్ని విషయాలు తేల్చేస్తాను. ఓ.కే" అన్నాడతను చెయ్యి ముందుకు చాచి బొటన వ్రేలు చూపిస్తూ.

"నేను బట్టలు సర్దుకుని రెడీగా వుంటాను. ఈ రోజే మనం వెళ్ళిపోయే ఏర్పాటు చూడు" అంది వాసవి.

"సరేనన్నానుగా"

వాసవి బయటకొచ్చింది.

ఆమెనొకలాంటి నీరసం ఆవహించింది.

తనకు తెలియకుండానే తను పెద్ద చిక్కులో ఇరుక్కుంది. ఇందులోంచి బయటపడితేగానీ తనకి ఊపిరాడదు.

వాసవి మెల్లిగా మెయిన్ బిల్డింగ్ వైపు నడుస్తుంటే జగదీష్ కారు స్రరున ఆమె ముందునుంచి వెళ్ళి పోర్టికోలో ఆగింది.

వాసవి ఉలిక్కిపడింది.

అతనంత త్వరగా వెనుతిరిగి వస్తాడని ఆమె ఊహించలేదు. అనంత్ గదినుండి రావడం అతను గ్రహించేసి వుంటాడు.

డెలికేట్‌గా ఫీలయ్యింది వాసవి.

జగదీష్ కారు దిగి వాసవివైపు చిరునవ్వుతో చూసి "ఎలావుంది నీకు వంట్లో?" అన్నాడు ఆత్మీయంగా.

"ఫర్వాలేదు" అంది వాసవి గబగబా పోర్టికో మెట్లెక్కుతూ.

జగదీష్ ఆమెని అనుసరించాడు.

"మెల్లిగా ... అసలే బాగుండలేదుగా నీకు" అన్నాడు అదోలా చూస్తూ. వాసవి అతనివేపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

ఏమిటితను? తనంత తప్పుచేసానని చెప్పినా తనపై కోపం తెచ్చుకోడేం? అనంత్‌ని ఏమీ అనడేం? అంత ఘోరమైన నిజం తెలిసికూడా తనతో ప్రేమగా ఎలా మాట్లాడగలుగుతున్నాడు? ఏమిటితని మనస్తత్వం. వాసవి లోలోన ఆశ్చర్యపోతూ తన గదిలోకి వచ్చింది.

మరో అయిదునిమిషాల్లో జగదీష్ కూడా తన వెంటే పైకి రావడం ఆమెకు కొంత ఆశ్చర్యాన్ని మరికాస్త చిరాకుని కలిగించింది.

అయినా ఏమీ అనలేక మౌనం వహించింది.

జగదీష్ లోనికొస్తూ మంచానికి ఎదురుగా వున్న సోఫా మీద కూర్చుని "వసూ నీతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు మెల్లగా.

వాసవి అయిష్టతని అణచుకుంటూ అతని కెదురుగా మంచమ్మీద కూర్చుంది.

జగదీష్ ఆమెవేపు నిదానంగా, పరిశీలనగా చూసాడు.

వాసవి తిండి అంత సరిగ్గా తినకపోయినా అదోలాంటి అందం ఆవరించిందామెను. బుగ్గలు, పెదవులు రోజారంగు తిరిగి నిగనిగా మెరుస్తున్నాయి. కళ్ళు తళతళలాడుతున్నాయి.

"నన్ను పరాయివాడిలా చూస్తున్నావేం వసూ" అన్నాడు జగదీష్ బాధగా.

వాసవి కనురెప్పలెత్తి అతనివేపు చూసి తలదించుకుంది.

"నువ్వలా నన్ను దూరం చేయడం నేను భరించలేకున్నాను. బహుశా నీకు తెలియదు. నేను నిన్ను ఎంతగా ప్రేమించేదీను. నిన్న నువ్వు చెప్పిన సంగతి నాలో ఎంత అలజడి లేపిందో నీకు తెలియదు" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

ఆ సంగతి విన్నాక నా హృదయంలో సుడిగాలులు వీచాయి. గుండె సుడిగుండంలో చిక్కినట్లు విలవిలలాడింది. రాత్రంతా ఆ సంగతి గురించే ఆలోచించాను. చివరకు తెలిసిన నిజమొక్కటే దీనికంతకీ కారణం నేను."

వాసవి అతనివేపు విచిత్రంగా చూసింది.

"అవును వసూ. వయసులో వున్న భార్యకి కావాల్సిన అవసరాలు చూడకుండా బిజినెస్ అంటూ ఆ గొడవల్లో తిరిగాను. పైగా ఈ యింటి పరిస్థితులు కూడా మన ఎడబాటుకి దోహదం చేసాయి. మానసికంగా జబ్బుపడి భయగ్రస్తురాలయిన నువ్వు పూచికపుల్లనే ఆధారంగా భావించడంలో తప్పులేదు. ఈ దయ్యాల బంగళాలో ఒంటరితనంతో బయంతో నువ్వు పొరపాటు చేస్తే బాధ్యతంతా నాదే."

వాసవి తెల్లబోయిందతని మాటలకి.

జగదీష్ మెత్తగా నవ్వాడు.

"నేను సహజంగా కోపిష్టి మనిషిని కాను. బహుశా చిన్నతనంలోనే నాకు తల్లిదండ్రులు దూరం కావడంతో నాకింతటి ఓర్పు వచ్చేసి వుంటుంది. గారం చేయడానికిగానీ అహం పెంచుకోవటానికి గానీ అవకాశమే లేకుండా పోయింది. ఇంత ఆస్తిని ఎవరు ఎగరేసుకుపోతారోననే జాగ్రత్త చిన్ననాడే అలవడింది. అందుకే బిజినెస్‌మీద నాకు కాస్త వ్యామోహం ఎక్కువే. అందుకే నువ్వు నన్ను క్షమించాల్సివుంటుంది" అంటూ చెప్పడం ఆపి వాసవి ముఖంలోకి చూసాడు జగదీష్.

వాసవి చూపు మరల్చుకుంది.

"రాత్రంతా ఎంతో ఆలోచించాను. ఈ విషయంలో ఆవేశపడి అనర్థాలు తెచ్చుకోవడం ఎంత అవివేకమో అర్థమయ్యింది నాకు. మీ యిద్దర్నీ తప్పు పట్టడం దండించడం నాకిష్టంలేదు. ఏం చేసినా జరిగిన సంఘటనకి తలవంచక

తప్పదు. ఒక్క క్షణం కోసం ఒక జీవితాన్ని బలిచేసే హక్కు నాకు లేదు. అందులోనూ నేను నిన్ను ఎంతగానో ప్రేమిస్తున్న వ్యక్తిని. ఎలా నిన్ను దూరం చేసుకుంటాను.''

అతడు ఏం చెప్పబోతున్నాడో అర్థం కావడంలేదు వాసవికి. అతను లేచి మెల్లిగా వాసవి దగ్గరకొచ్చాడు.

ఆమె చేతిని అందుకుని కళ్ళకు హత్తుకున్నాడు.

''వసూ డియర్ నువ్వు దూరమైతే నేను బ్రతకలేను. నువ్వు నా జీవితం నుండి మైనస్ అయితే నా జీవితం జీరోగా మిగుల్తుంది. నేను నిన్ను క్షమిస్తాననిగాని, అది నా గొప్పతనం అనిగాని అనను. నేను నిన్ను వదులుకోలేను. అది చాలా అసాధ్యం'' అన్నాడు జగదీష్.

తన చేయి తడికావడం గమనించి విచలితయ్యింది వాసవి.

ఆమె ఒకలాంటి అదిరిపాటుతో అతనివేపు చూసింది.

అతని కళ్ళు సజలమయ్యాయి.

''వసూ! నన్ను వదిలేసి వెళ్ళిపోవాలని నిర్ణయించుకోకు. అంతకంటే నన్ను చంపేసి'' అతను బరస్టయినట్లు ఆమెను చుట్టబెట్టుకుని మాట్లాడలేకపోయాడు.

వాసవి స్థంభించిపోయినట్లుగా నిలబడిపోయింది.

మరో క్షణంలో అతను సర్దుకుని దూరంగా జరిగి నిలబడ్డాడు.

''సారీ నన్ను నేను కంట్రోలు చేసుకోలేకపోతున్నాను. కానీ వసూ నా జీవితం నీ నిర్ణయం మీద ఆధారపడివుంది. సావిత్రి చచ్చిపోతూ నన్ను చావుదెబ్బ కొట్టింది. నీవుకూడా నన్ను విదిలించి వెళ్ళిపోతే నాకు ఆత్మహత్యే శరణ్యం అవుతుంది. ఎంత సంపాదించినా సాటివారిలో నా బ్రతుకు హీనాతిహీనమై పోతుంది. కావాలంటే పుట్టబోయే బిడ్డకి నేనే తండ్రినవుతాను. ఈ విషయం మనిద్దరి మధ్యే వుండిపోతుంది. అనంత్‌ని పంపించేయమంటే పంపించేస్తాను. నిన్ను ఎబార్షన్ చేయించుకోమని వత్తిడి చేయను. ఆడదాన్ని కాకపోయినా నాకు తెలుసు స్త్రీకి మాతృత్వంపట్ల వుండే మమకారం.''

''వసూ, నేను బొత్తిగా పౌరుషం లేని వాణ్ణనుకుంటున్నావు కదూ ఏం చేయను వసూ. నేను నిన్ను వదులుకొనే స్థితిలోలేను. నన్నెలా అర్థం చేసుకున్నా అది నీ యిష్టం. కాని నీ నిర్ణయం నాకనుకూలంగా వుండాలి. నీకు ఈ రాత్రంతా టైమిస్తున్నాను బాగా ఆలోచించుకో. బయటికి వెళితే నీకు మాత్రం ఏం గౌరవముంటుంది? అసలే మంచం మీద గుండె జబ్బుతో తీసుకుంటున్న నీ తండ్రి విషయం కూడా ఆలోచించు. ఇందర్ని బాధపెట్టి నువ్వేం సుఖపడతావ్? రేపు నా దగ్గర్నుంచి వెళ్ళిపోతే అనంత్ నిన్నే విధంగా పోషిస్తాడు. ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించు. ఆ పైన నీ యిష్టమే నా యిష్టం'' అంటూ గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

వెళ్తూ వెళ్తూ అతను కన్నీళ్ళు కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకోవడం గమనించింది వాసవి.

ఆమెకు మతిపోయినట్లయింది.

''ఏమిటిది? తనిలా రాను రాను ఊబిలో ఇరుక్కుపోతున్నట్లయిపోతున్నదేమిటి?

ఇటు అనంత్ అటు జగదీష్.

తను ఎటు వెళ్ళాలి.

వాసవి కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని తల పట్టుక్కూర్చుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments